

ВІДМІННИЦЯ, З ЯКОЇ ПОЧАЛОСЬ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ № 19

Найперше, що в ній помічаєш, - це очі. Ні, навіть не так. Найперше, що в ній помічаєш, - це **ОЧІ!** Добрий, щирий, лагідний, відкритий погляд. Знайомтесь: **АНТОНЕВИЧ СВІТЛАНА ВОЛОДИМИРІВНА**, яка прийшла до училища в якості учениці як Бойко Світланка і вже за час навчання стала своєрідною легендою учнівського колективу. І так до цього часу й залишається невід'ємною частиною великої училищної родини. Зараз вона досвідчений майстер виробничого навчання, щаслива дружина, мама донечки й синопка. І просто гарна, надійна людина, завжди спокійна, врівноважена, уважна й шаноблива у спілкуванні з колегами та учнями.

- У якій школі Ви навчались і з якими результатами закінчили її?

Я закінчила Шосткинську ЗОШ № 5 і була майже відмінницею. У моєму атестаті було лише кілька «дев'яток». Решта – бали високого рівня. А середній бал атестата складав 10 балів. Тому коли я подала документи до училища, у приймальній комісії дуже здивувались і одночасно зраділи.

- Це був 2001 рік. Чому саме професійно-технічне училище № 19?

За час навчання у школі, чесно кажучи, про ПТУ-19 я навіть не чула і не знала, де воно знаходиться. Учителі наполегливо націлювали нас на вступ до вищих навчальних закладів. Але мої батьки не мали змоги відправити мене на навчання до великого міста: так уже доля моєї родини складалась. Наприкінці 90-х та на початку 2000-х не так просто було добиратись до Києва, наприклад. Не було ще Інтернету, який би дозволив віддалено, без зайвих витрат часу й фінансів промоніторити можливі варіанти для навчання.

Батьки мої працювали на «Свемі», де виплату зарплати затримували на кілька місяців (багато хто ще пам'ятає ті жахливі роки...), так що доводилось непереливки. На щастя, за збігом обставин моя подруга вирішила вступати до ПТУ № 19, а мене взяла з собою «за компанію», аби просто веселіше було нести документи. А вийшло так, що вона так і не пішла сюди навчатись, а я затрималась тут надовго.

- Так, з цим усе ясно. Ідемо далі. Група продавців продовольчих і непродовольчих товарів на базі 11 класів. Чому саме ця професія?

Я вважала цю професію (і зараз вважаю) досить затребуваною на місцевому ринку праці. Мій перший майстер виробничого навчання Антонюк Ніна Володимирівна дала нам дуже багато важливих знань, якими я користуюсь у

повсякденному житті до цього часу. І в моїй нинішній професії, до речі, теж. Це товарознавство продовольчих товарів, техніка швидкого рахунку, користування вагами та касовим апаратом. Звичайно, технічне забезпечення професії продавця пішло далеко вперед, але є базові незмінні речі, які актуальні завжди.

2001 року помер мій тато. Законодавство України передбачало в такому випадку пенсійне забезпечення для учнів, так що навчатись в училищі на той час для мене було не лише цікаво, а й вигідно в матеріальному плані. Тим паче, що навчання в училищі так припало мені до душі, що захотілось освоїти ще якусь професію.

- Чим запам'яталось навчання в училищі за професією продавця?

Після школи незвично було навчатись аж до 16-ї години! Але приємно було отримувати стипендію. Почувалась такою дорослою! Перші гроші, зароблені за навчання!

Виробничу практику я проходила в нашому учбовому барі. Ми продавали, крім кави, чаю та цукерок, ще й випічку наших майстрів. Саме тоді я й захотіла стати кухарем-кондитером, щоб навчитись робити таку смакоту власноруч.

- Для мене пам'ятним є той далекий 2002 рік, коли директор Гурба «замахнувся» на статус вищого професійного училища. Ваша група – група кухарів на базі повної загальної середньої освіти, була пілотним проектом у цій справі. Від вас, учнів, залежала доля нового статусу. Вийде? Не вийде? Переживали всі!

Ми, учні, теж відчували той накал пристрастей. До нас була прикута вся увага. Нашим майстром була Новосельцева Лариса Владиславівна. Дуже гомінка, вона намагалася вкласти в наші голови якомога більше знань. Я була старостою групи, отже «правою рукою» керівника групи. Пам'ятаю, що багато хто в групі страждав від імпульсивного характеру Лариси Владиславівни, але мені особисто якось удавалось знаходити з нею спільну мову. Саме вона навчила мене вимішувати смачне тісто та випікати хліб, булочки, тістечка...

- Чи відрізнялось навчання від навчання у попередній групі?

На відміну від продавців у нас було «смачне» виробниче навчання. Ми готували різноманітні страви і ніколи не були голодними.

А от теорія була дуже складною. Спецпредмети за складністю іноді просто зашкалювали, дійсно як у вищих навчальних закладах. Тільки хімії у нас було п'ять видів: неорганічна, органічна, аналітична, фізична, колоїдна! У нас було іноді по 9 уроків! Учням нашої групи у статусі пілотного проекту було важко. Але завдяки кваліфікованим викладачам ми впорались зі своєю місією і отримали перші в історії училища дипломи Вищого професійного училища № 19!

У цей час Бойко Світлана бере активну участь в олімпіадах. На III етапі Всеукраїнської олімпіади з хімії (це обласний рівень, де учні училищ міряються знаннями з учнями елітних загальноосвітніх шкіл) Світлана посіла шосте місце. Здавалось би, це небагато, але в історії профтехосвіти Сумщини такий високий результат був досягнутий уперше! Олександр Петрович Степаненко, на той час перший заступник голови обласного управління освіти і науки, профтехосвітянин за походженням і посадовець, що наганяв панічного страху на всі училища, танцював від радості у своєму кабінеті (так донесла «партизанська розвідка»).

- Чим запам'яталась Вам підготовка та участь у цій олімпіаді?

Ліана Михайлівна Рогова, наш викладач усіх п'яти хімії, помітила мій потенціал і хімічні здібності. А хімію я любила ще зі школи. Мій класний керівник прищепила любов до цього предмета, а Ліана Михайлівна поглибила ці знання.

Підготовка до олімпіади була насиченою. Я розуміла, яка відповідальність лягала на мої плечі, тому готувалась майже цілодобово: теоретичний матеріал, формули, досліди, формули хімічних реакцій... Вважаю, що всі зусилля дали гарний результат. Коли пізно ввечері Ліана Михайлівна подзвонила мені прямо додому і повідомила про результат, то в її голосі було стільки емоцій! Результатів ми чекали довго, десь із місяць, усі були на нервах – і в училищі, і в області, а тут такий результат! У голосі Ліани Михайлівни було стільки гордості за мене, свою ученицю! А я була просто щаслива, що зробила свій посильний внесок у загальну справу і в історію нашого училища.

Згадує Ліана Михайлівна Рогова, викладач хімії:

- Світлана була надзвичайно здібною, відповідальною і працьовитою ученицею. До олімпіади ми з нею готувались, мабуть, так, як готуються олімпійські чемпіони – і вдень, як то кажуть, і вночі. Дійсно, і після уроків у кабінеті до пізнього вечора, і додому до мене вона приходила, і подзвонити могли одна одній о будь-якій годині... Такий шалений темп тривав кілька майже півроку. І це треба зауважити, що на той час ситуація в родині Світлани була досить непростою. Такої мужньої дівчини до того часу я ще не зустрічала! І вона не жалілась ні на що, хоча, я знаю, їй доводилось часом аж надто скрутно. А той рекорд (шосте місце на олімпіаді, де наші учні мірялися силами з учнями спеціалізованих ліцеїв) до цього часу (саме з хімії) так ніхто й не побив. Так що можемо по праву гордитися, що в нашому колективі маємо такий скарб!

- Потім було навчання за професією обліковця (2004-2005 роки). Чому саме ця професія?

Я не хотіла покидати рідні стіни улюбленого училища, тим більше, що паралельно вступила до ВНЗ на заочне відділення. Поєднувати роботу десь на

виробництві з навчанням я не хотіла, а оскільки ще зі школи вміла гарно рахувати, то й пішла в обліковці.

- Що взяли для себе, навчаючись у цій групі?

Нашим майстром була Ліфіренко Ірина Анатоліївна, дуже доброзичлива, завжди спокійна, усміхнена.

Навчання було цікавим і математичним. Якщо раніше ми щось продавали, потім – готували, то тепер сиділи в тепленькому кабінеті і зводили дебет з кредитом. Викладачем головної спецдисципліни був Маляренко Юрій Анатолійович, на той час – головний бухгалтер училища, а що може бути кращим від практикуючого педагога? Саме він і привів мене до училища вже в якості працівника – касиром до бухгалтерії. Але тут я працювала менше, ніж півроку, бо Олександр Анатолійович Гурба запропонував мені педагогічну посаду - майстра виробничого навчання.

- 2007 рік – це рік закінчення Сумського державного педагогічного інституту ім. А.С. Макаренка. Професія за дипломом – до речі з відзнакою, як і всі попередні три! - соціальний педагог, практичний психолог у закладах освіти. Чому практична психологія?

Ще під час опанування професії продавця мені подобався предмет «Професійна етика». Викладач відкрив для мене таких авторів, як Дейл Карнегі, Аллан і Барбара Піз, Ерік Берн та деяких інших. Я читала їх залпом! Психологія так мене захопила, що я почала шукати шляхи для більш глибокого опанування цієї областю людських знань. І знайшла найбільш прийнятний для моїх потреб і можливостей варіант. Я розуміла, що навіть якщо не буду працювати за спеціальністю безпосередньо, то у всякому разі отримані знання знадобляться мені в повсякденному житті.

- Як допомагає Вам отримана кваліфікація практичного психолога в роботі?

Перш за все – у спілкуванні з учнями, тим більше, що наш контингент – це підлітки, з якими не завжди просто знаходити спільну мову, але мені – вдається. Адже учні для мене у першу чергу – це особистості. Я намагаюся розкрити весь їхній потенціал, підняти їхню самооцінку, надихнути на подолання життєвих вершин – і в навчанні, і в професії, і в особистому плані... Це непросто, але воно того варте!

- А в особистому житті?

Переоцінити ці знання і навички неможливо! Адже в родині, як і в навчальній групі, ми різні. І тут головне – сприймати людину такою, яка вона є, не намагатись переробити її під своє бачення.

Свого чоловіка я завжди підтримую. Намагаюсь бути йому надійним тилом і опорою, бо коли в тебе є підтримка, можна гори звернути!

Дітей також підтримую, переконую, що в них усе вийде, головне – докладати зусиль і не опускаєти руки. Привчаю бути доброзичливими, співчутливими і небайдужими. Я сама завжди намагаюся посміхатись і те ж саме раджу оточуючим, бо коли ти усміхаєшся Всесвіту, він буде усміхатись у відповідь.

6 червня 2009 року Державний професійно-технічний навчальний заклад «Шосткинське вище професійне училище» став свідком радісної події: з хвиль креативного океану, назва якому «педагогічний колектив» виринув дуєт симпатичних і щирих молодят Антоневи́чів – майстрів виробничого навчання Ігоря Івановича та Світлани Володимирівни. Світлана на той час уже була визнаним авторитетом серед учнів і колег, завжди спокійна та усміхнена. А Ігор до того ж – яскрава зірка усіх концертів, талановитий співак, виступами якого захоплювались і колеги, і учні, і батьки та знайомі...

- Що привабило Вас у ньому? Чи пам'ятаєте Ви той момент, коли мільйонний погляд колеги став першим поглядом закоханого?

Ігор підкорив мене своїм відкритим серцем і щирою посмішкою. З ним завжди було весело й цікаво. Спілкування було легким. Години, проведені поруч, пролітали, як одна мить. Поруч з ним я завжди почувалася сама собою і могла без пересторог поділитися і радістю, і горем. А коли почула, як він співає, то по спині просто мурашки побігли! От тоді я й закохалась у нього.

З Ігорем доля зводила нас і раніше, і не раз, але більш близькому знайомству щось постійно заважало. За щоденними клопатами – професійними, особистими – не всім удається, мабуть, зафіксувати в пам'яті саме той момент... Якимось воно ніби вийшло само собою. Мабуть, наші Ангели на небесах домовились між собою, а повідомити нас безпосередньо забули. Або вирішили зробити сюрприз... Не знаю. Важко сказати. Ми з Ігорем познайомились уже в тому віці, коли чітко розставлені пріоритети і ти знаєш, чого хочеш від життя, від майбутньої половинки.

По секрету ми звернулися з аналогічним питанням до Ігоря Івановича, тим більше, що ще недавно він був нашим колегою і робота в Шосткинському вищому професійному училищі стала стартовим майданчиком для подальшої кар'єри в Шосткинській районній державній адміністрації.

Отже, давнє знайомство і плідна праця надали можливість спитати: «Ви побралися зі Світланою на 27-му році життя. Це вже досить солідний вік для чоловіка. Як багато було романтики у ваших стосунках? Чи пам'ятаєте Ви той момент, коли іншими очима подивилися на колегу?»

- Наші відносини почалися ще тоді, коли Світлана не працювала в училищі. Мене привабив її простота і щирість. А найбільше – її очі. Це були найкрасивіші очі серед усіх, що я бачив!..

Так, ми познайомились у дорослому віці, коли до вибору супутника життя підходиш уже свідомо. І це були відносини двох дорослих людей, але й романтика була. Були і романтичні прогулянки, і розмови у місячну ніч, і квіти, і романтичні вечери. Усе це було. І пропозицію руки й серця я робив романтично.

Ми святкували Різдво в кафе з друзями. Наприкінці вечора я заспівав Світлані пісню «Я люблю тебе до слез», потім став на коліно і зробив пропозицію. Моя кохана погодилась під оплески всіх відвідувачів кафе.

- За що цінуєте свою дружину?

- За те, що вона завжди поруч, завжди підтримує мене, вчасно порадить. Я вдячний їй за наших чудових дітей, які живуть у щасливій родині. А щастя родині в основному у руках жінки, бо саме вона є берегинею родинного спокою й затишку.

- Світлано Володимирівно, розкажіть про роботу з першою своєю навчальною групою в якості майстра виробничого навчання. З ким працювали в парі? Які стосунки склалися з учнями? З якими труднощами зіткнулись?

Найпершою була група кухарів на базі 11 класів. Спочатку було важко пристосуватися до свого нового статусу, адже мої недавні викладачі стали колегами, а учні, з якими я раніше була на рівних, повинні були сприймати мене як майстра, як педагога. Крім того, потрібно було швидко вчитися правильно вести уроки виробничого навчання, оформляти плануючу документацію, здійснювати виховну роботу з учнями та їх батьками... Голова ішла обертом!

Моїм наставником і ведучим майстром по групі була Горшечнікова Світлана Миколаївна. Це – досвідчений майстер і справжній фахівець кулінарного мистецтва. Ми швидко спрацювалися. Вона допомогла мені зрозуміти сутність роботи майстра виробничого навчання.

Свою думку висловлює старший майстер відділення харчових технологій та ресторанного сервісу Ольга Олександрівна Мосенцева:

- Світлана Володимирівна є взірцем тактовності, як педагогічної, так і людської. Це надзвичайно світла людина. Спілкування з нею – це як води прохолодної напитися в спекотний день. І як професіонал вона постійно росте. І дуже відповідальна, дружелюбна. Я не помічала, щоб їй було важко чи незвично спілкуватися зі своїми колегами на початку роботи майстром. Світлана Володимирівна влилась у дорослий колектив після учнівського органічно й невимушено.

- Ішли роки наполегливої праці. Ви вдосконалювались як педагог і як кулінар. Свідченням професіоналізму стала участь у фестивалі вареників, який швидко вийшов на статус візитної картки нашого училища. Які Ваші враження від участі?

Минулого року разом з колегою Мисиком Миколою Григоровичем я брала участь у II Відкритому фестивалі «Вареники-Шостка-Фест». Участь у таких заходах дуже важлива для особистого професійного зростання. Підготовка іде в багатьох напрямках одночасно. А вже у процесі участі ти випробовуєш власні напрацьовані ідеї і паралельно вчишся в інших учасників. Це значна відповідальність, адже і твої учні, і твої колеги за тобою спостерігають. Оцінюють тебе професійно! Це такий адреналін!

2018 року ми з Миколою Григоровичем перемогли у своїй номінації (метри кулінарії) і були дуже задоволені. Наші вареники з індичкою та горіхами усім припали до душі.

- Чи змінились сучасні учні порівняно з Вашим поколінням?

Майстром я працюю уже 10 років. Так, учні дуже змінились. Ми свого часу старались заробити гарні оцінки і отримати якісні знання. Бігли на уроки виробничого навчання, як на свято. Зараз учні спілкуються перш за все через соціальні мережі, усе їх життя проходить в режимі онлайн. Знижується рівень самостійності та усвідомленості. Сучасна молодь намагається не брати на свої плечі зайвої відповідальності. Але ж доросле життя усе поставить на свої місця. І там потрібно брати відповідальність! Тому своїм учням я намагаюсь пояснити просту істину, яка винесена на емблему нашого училища: дбайте про майстерність – і майстерність подбає про вас. Адже чим скоріше вони це усвідомлять, тим швидше стануть справжніми профі обраної справи.

- І – традиційне питання наостанок, Світлано Володимирівно. Що для Вас означає Шосткинське вище професійне училище? Яке місце у Вашому житті займає наш навчальний заклад?

Може, для когось наше училище – це просто робота, а для мене – це все моє життя. Тут я вивчилась і стала дорослою, вийшла заміж і народила дітей; тут я знайшла свою нішу в професійній сфері – роботу, яку я люблю.

Я вдячна нашому директорові Гурбі Олександрові Анатолійовичу за те, що свого часу він повірив у сили зеленого молодого спеціаліста і взяв його на роботу. Допоміг мені розкрити мій же власний потенціал. За те, що він багато років тримає високу планку Шосткинського вищого професійного училища!